

DOMOVINA

Štampa vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne petstojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gid., za pol leta 1 gid. 50 kr., za četrť leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Dragim češkim bratom v pozdrav!

V sredo, dne 9. avgusta t. l. poseti naše mestece nad sto čeških visokošolcev na svojem znanstvenem potovanju.

Radujemo se tega obiska, štejemo si v posebno čast, da so bratski akademiki naklonili svojo pozornost tudi naši prestolnici čarobne Savinske doline.

Mladi možje, ki postanejo po dovršenih študijah stebri močnega češkega naroda, ki bodo s prosveto širili po svoji domovini tudi blagoslov svojih věd na polju tehnike, proučili bodo v kratkem odmoru med nami, kakšne razmere vladajo, kakšni narodni trpini smo jim malobrojni bratje Slovenci na lastnih naših tleh.

Našli nas bodo malo da ne v jetništvu, v nekakšnem obsednem stanju pred očmi vlade in njenih organov.

Pozdravljamo vas mili gostje, pozdravljamo odprtih rok in odprtega srca, kličemo vas za svedoke o našem mučnem položaju! Kakor raje pod turškim jarmom svojim prostim rojakom, tako vam kličemo mi: oglejte si verige nesrečnega sistema, ki nas oklepajo, oglejte si bič zdvijanih naših nasprotnikov, ki pada z divjaško surovostjo po naših nedolžnih plečih! Vse to si mirno oglejte, ne da bi vam vzkripela kri pravičnega razburjenja, a potem poročajte svojim bratom ob Moldavi, da li je najti kje pod ustavnim in ednakopravnim avstrijskim žezlom hujših trpinov, nego smo mi na domačih tleh.

Bodite nam tisočkrat pozdravljeni kot isto-krvni bratje, kot bodoči propovedniki slovanske prosvete!

Kakor nam srce koprni po napovedanem pobratimstvu, tako nam zopet greni pogled na ostudno gonjo tukajšnjega barabstva. Po tukajšnjem zakotnem nemškem lističu in od zdvijanih pobalinov se ščuva že tedne na najnesramnejši

način. Ko bi imela ta dvomljiva klika dovolj vpliva in privržencev, pričakala bi rada mirne, znanstveno potujoče češke goste s pravcato križarsko vojsko, ali vsaj po navodilu Pferscheja in Wolfa.

V razbojniškem nemškem glasilu se berejo dan na dan hujskajoči klici: „Pozor Celjani! Čehi hočejo vaše mesto osramotiti!“ ter zaključek: „Naj le pridejo, mi bomo znali sebe ter naše ljubljeno mesto braniti!“ Kakor da bi se bližal sam Turek mestu, ne pa mirni in izobraženi potniki, ki ne mislijo niti pogledati brez-pomembno odpadniško sodrgo, ker bi bilo to pod častjo dostojnega in olikanega človeka.

Nesramno nemško ščuvanje pa gre še dalje. Natisnili so nek oklic ter tekajo ž njim od hiše do hiše za podpise, naj bi se gostom kratkomalo prepovedal prihod. To je že vrhunec nemškega nasilja in — nevednosti. Ti hujskači ne vedó, da imamo ustavni zakon, ki dovoljuje vsakomur potovanje in stalno bivanje, kjer koli hoče, ako le ima državljanske pravice in — denar. Oni podli poziv, ki je naslovljen na občinski svet, ima hujskanje, kakor: „Iz časnikov je posneti, da se snuje za 9. avgusta zopet neka slovanska slavnost v nemškem (?) mestu Celju.

Že v pretečenih dveh letih so se vršile tukaj takšne slavnosti; spomin na iste se zaznamuje s pravcatimi strašilnimi prizori(?)

Oni, ki so tukaj nastopali kot „udeležniki slavnosti“ so se vedli naravnost na ostudno izzivajoči način ter niso le motili miru po dnevu in po noči sicer tako mirnega (!) mesta Celja na nezaslišan način z izgredi, kakršnih še ni bilo nikdar poprej, temuč so grozili tudi proti osebni varnosti nemškega prebivalstva.

Vsled teh dogodkov ni le dober (?) glas nemškega (?) mesta Celja v nevarnosti, temuč mu je tudi znatna gmotna škoda prizadeta — dejstva, ki tirjajo brezpogojno potrebo, da se onemogoči za bodoče vršitev vsake slovanske slavnosti.

Bati se je, da ne bo manjkalo v Celju izgredov. Bati se je skrajnega in skrajno se mora preprediti.

Podpisani predlagajo zaradi tega občinskemu svetu nujno prošnjo, da stori isti vse, da se zabrani Čehom, ki hočejo tukaj le izzivati (!), v Celju vsakatera prireditiv.

Nadalje prosijo podpisani, pod vsakršnimi pogoji ukreniti, da se bo nudila redarstvena pomoč v prvi vrstili domačemu nemškemu prebivalstvu, ne pa, da bi se izkoriščala od tujcev za zaščito.“

Tako je pozdrav „kulturnih“ Nemcev! Ni treba povedati, da je vsaka zapisana beseda nemških izzivačev grda laž in neprikrito hujskanje k napadom. Kaj zahteva prošnja, naj bo redarstvena pomoč le nemškemu prebivalstvu naklonjena, to že razumejo mestni očetje in — Ochs s svojimi capini.

Nobeni indijanski ali afričanski rod divjakov še ni grozil kulturnemu Evropejcu, ki pride med nje z mirno vestjo, proučevati njegove urędbe in naprave, s tako krvoločno silo, kakor delajo to brezvestni hujskači v imenu celjskih Nemcev. In ti Nemci hočejo biti vsaj od kulture oblizani!

Zanašamo se, da se trezno in pošteno meščanstvo celjskega mesta ne bo dalo zavesti od podlih capinov, katerim je hujskanje in pretepanje življenski pogoj. Ako že nočejo sprejeti znanstvene in miroljubne goste, kakor se sprejemajo gostje v civiliziranih pokrajinah, pa se naj vedejo vsaj toliko dostojno in strpljivo, kakor se vede črnc napram belokožcu, ko pride med nje.

Isti češki akademiki se vračajo ravnokar iz potovanja po Belgiji, Holandiji in Bavarskem, povsod so jih sprejemali Nemci prijazno in dostojno, kakor pristojna izobražencem napram izobražencem. In ravno naše Celje naj bi bila tolovajska jama!

LISTEK.

Iz mestnih senc.

Piše Svobodin.

III.

V zmoti in v bedi.

Stopil je iz zaduble sobe in zaloputnil mo-gočno za sabo vrata. Saj so bila njegova in smel je tu delati, kar je hotel, on je tukaj gospodar, a ti, ki tu bivajo, samo najemniki, želarji, ki ne plačujejo najemnine o pravem času.

„Bagaža nič vredna,“ mrmral je razljučen. „Iztiral bodem vse, vse. Sama opominjevanja in na to še solze. Da bi jih — —.“

Sit je bil teh preprirov, a kaj je mogel storiti? Siromaki so, ki tu bivajo, in ako bi tudi hotel najti bolje najemnike, ne našel bi jih; tu v teh luknjah niti svojih konj ne bi imel, v teh vlažnih, smrdečih brlogih.

Posebno z družino, pri kateri je bil danes, menil je drugače postopati. Ako bi ne plačala v dveh tednih, da jim vse zarubiti in potem . . . Mahnil je v mislih z roko po zraku, kakor bi menil koga vreči čez prag.

Ko je po temnem hodniku prišel na ulico, sedel je v svoj krasen voz, prižgal si lepo duhtečo cigaro, v svesti storjenega dela se nagnil nazaj v blazine in pomignil kočijažu. . . .

V majhni sobi, katero je ravnokar oblast-než zapustil, bilo je že temno. Le malo svetlobe je prodrlo skozi oslepele šipe iz ozkega dvorišča. In nagibal se je dan k večeru . . . Na tleh je igralo s podvojeno marljivostjo troje polnagih otrok. Tisti surovež, ki se je z materjo kregal, motil jih je nemilo v igri. To je bilo sedaj treba vse sile napeti, da se zamuda popravi.

V kotu pri oknu se je nekaj gibalo. Bila je mati teh otrok, ki je po glasnem nastopu s hišnim gospodarjem zopet prišla za svoje delo in urno šivala. Pol ure, dobre pol ure je zamudila. In kaj poreko sosedge? — Za hip je odložila šivanje in se vtopila v misli. Delati tako skoraj pri tej luči ni mogla. Oči so jo pekle, skelele, skalile se. Ko bi le še ne bilo treba luči! Kako grdo je ž njo postopal, kako jo je ozmerjal, kakšne priimke ji dajal! In teh ni zaslužila, pri živem Bogu jih ni zaslužila. Saj je revica tako delavna, tako marljiva, ničesar si ne privoščí, če tudi je že sama kost in koža. — Po-

kazala mu je svoje izmučene roke, pokazala na polnoge otroke, ki so prestrašeni sedeli v najbolj oddaljenem kotu. Najmlajši sinček je jokal. A on ni hotel slišati o vsem tem, trdil je le svojo in pretil, da jo vrže iz sobe.

Res, pravico bi imel k temu. Že tri mesece dolgujejo najemnino. . . Pa odkod vzeti? Njene moči so bile slabe, porabljene, šivanje se je slabo plačalo, kruh je bil drag, in mlada usta so nenasitna. Kje je obleka, kje luč?

Dalje ni utegnila misliti. Dan ugašuje, dela je še dosti, a do večera mora biti vse gotovo. In zopet je sukala iglo, kar najbolje hitro je mogla, če tudi so jo oči jele skeleti. Med delom je še vedno slišala grohot trdosrčneža.

Končno je bila z delom gotova. In bil je skrajni čas. Imela je oči popolnoma vnete, toliko da ni ubodla z iglo v oči, tako blizu je držala šivanje, in ko je odložila, bila je sobica že popolnoma temna.

Otroci so nehali igrati in so se jeli tlačiti okrog nje. Dobro je to poznala, mladi žledčki so bili zopet prazni. Segnila je na polico, dala jim kruha in vsakemu nekaj mleka. Drugega ni bilo in za sebe ni imela itak ničesar. Po večerji jih

Milim češkim bratom pa kličemo opetno: Bog vas sprejmi, dobro nam došli kot presrčni bratje in pobratimi! Počastite svojo vejico mogočnega slovanskega drevesa, oveselite se nad to rajsko dolino, ki je oko božjega stvarstva na slovenski zemlji!

Ne moremo vam prirediti na zunaj dovolj dostojnega sprejema; slavoloki in s cvetjem posute steze vas ne čakajo, čakajo vas pa ne-strpno in navdušeno naša bratska srca, ki vam kličejo: Na zdar! premili nam bratje od severa!

Nemci pri — slovenski slovnici.

V Celju je „deloval“ na gimnaziji pred nekaterimi leti „velik German“, kot profesor zgodovine. V svojem predmetu je bil strokovnjak, kajti ni mu bil neznan noben podatek, s katerim je dokazal, da je Celje „nemški otok“, da so le Nemci „kulturonosni in plemeniti rod“. Vedel je tedaj za preteklost, a bil je slab prorok glede na prihodnost tega „nemškega otoka“, ter glede nemške kulture in plemenitosti. V svoji knjižuri je nekje strastno vzkliknil: „Mar naj pride do tega, da bodo naši mladiči prebirali Prešerna in Stritarja? Nikdar!“

Celjsko tevtonstvo je za njim priseglo: Nikdar!!

Mož je odišel v solnčno Gorico, in že tam so se začele njegove besede maščevati nad njegovo lastno krvjo. V obilnem „blagoslovu“ je moral začeti misliti, kako preskrbi svoje otroke za bodočnost. Hčerko je dal v goriško učiteljsko in tam se je izobrazila pa podlagi — Prešerna in Stritarja, da si služi sedaj kruh kot učiteljica na slovenski ljudski šoli.

Pa tudi celjski Nemci so s časom pozabili svoje prisega. „Sila kola lomi“, zakaj ne bi upognila tudi obskurnega Nemca ali nemčurja.

Pred leti je ustanovila nemška kljubovalnost v Celju takozvani „Studentenheim“. Ker so delali deželni in državni aparati zanj, se jim je tudi posrečilo nabrati dečadi, več nego jih potrebujejo. Saj se je šlo za politično gonjo zoper domačine Slovence, in v takem slučaju so si Nemci edini. Našlo se je tudi dovolj neznačajnih in sebičnih omahljivcev med Slovenci, ki so zapisali duše svojih sinov temu novodobnemu skušnjavcu gledé slovenske narodnosti. Zavod se je kmalu prenapolnil brezplačnih gojencev.

Polagoma pa je vendar začela podjetnike srečavati pamet. Jeli so se vpraševati, kam hočejo s kupljenim in podkupljenim gradivom na slovenskih tleh. Hočeš-nočeš so morali vgrizniti v kisló jabolko ter pripoznati pred svetom, da samo znanje nemščine jim nakoplje le kopico brezposelnikov, nemških postopačev.

Pri zadnji seji „Studentenheimovega“ odbora vzdignil se je največji obrekovalec Slovencev in slovensčine, Rakušev Julček, ter je dokazoval v stvarno utemeljenem razlogu na neizogibno potrebo, da si nemška mladina prisvoji znanje slovenskega jezika,

da zamore v življenju zavzemati ona mesta, pri katerih mora biti zmožna slovensčine. Vsled tega je nujna potreba, da se uvede v „Studentenheimu“ slovenski pouk ter je poveriti istega strokovnemu učitelju, ki bo zastavil vse moči, da doseže povoljne uspehe. Predlog je bil z odobravanjem ednoglasno sprejet. Sprejel pa se je še predlog profesorja Wertheima, da bodi slovensčina obvezni predmet, katerega se mora vsak gojenec učiti.

Ta, za zgodovino našega pseudonemštva važen slučaj smo omenili že zadnjič ter ga imenovali dokaz nemškega hinavstva. In hinavci, sebični hinavci so naši takozvani Nemci.

Kaj so vse poskusili, da bi bili zabranili Slovincem učenje par predmetov v materinem jeziku! Nam tedaj branijo, da bi se zadostno izobrazili v materinščini, sami pa pripoznajo očitno potrebo znanja slovensčine za svoje sinove.

Nam bi sicer laskalo, da so začeli Nemci kazati našemu jeziku tisto spoštovanje ter mu pripoznavati tisto vrednost, kakršna prija deželnemu jeziku, ko bi se za tem ne skrivala grda nemška sebičnost.

„Prisiljena stvar še s kruhom ni dobra“, a učenje slovensčine v omenjenem nemškem zavodu je prisiljeno. Uvedenje slovensčine v „Studentenheim“ je znak golega kruhoborstva. Pri naučni upravi bodo izposlovali, da se podeli slovenskemu tečaju veljavna pravica usposobljenosti. Kdor se bo izkazal, da je pouk obiskoval, dobi usposobljenost za svoječasno slovensko uradovanje, če se je pa kaj naučil ali ne. Za učitelja se bo dobil kakšen odpadniški izrodek, dasi smo radovedni, kdo bo prevzel za judeževe groše posel janičarskega „eksercirmojstra“. Vsekakor bo pogoj, da dokaže bodoči učitelj znanje, istočasno pa mrzno do slovensčine. Tega pa je zmožen le brezznačajni odpadnik. Kako pa je možno doseči le količkaj uspeha pri predmetu, katerega mrzijo učenci in učitelj — pač ne bo težko ugibati.

Ta slučaj nas uči, kako praktična misel vodi povsod Nemce; naj bi odprl onim Slovincem oči, ki se pustijo slepiti, da je le nemščina zveličalni jezik, da se z njo povsod po svetu pride. Kaj še zlodeja, pride se le k večjemu iz „Studentenheima“ do gimnazije, če pa se hoče zapustiti šole, pa je treba znati slovensko med nami.

Toliko so Nemci že spoznali in pripoznali, da ni zametavati znanja slovensčine. Spoznanje pa je prvi korak do popoljšanja. Popoljšali pa bi se Nemci še le, ko bi začeli tudi dejanski spoštovati ljudstvo in njegov jezik, od katerega živijo. Dokler pa tega ne storijo, temuč preganjajo in sovražijo vse, kar po slovenskem diši, dotle pa nam že morajo oprostiti, da jim zabrusimo v obraz, da so hinavski farizeji.

Vsekakor pa smo ponosni, da se bo zana-prej janičarska deca v nemškem „Studentenheimu“ morala ukvarjati — z našim Prešernom, Stritarjem itd.

je spravila spat. Najstareji sinček in deklica sta spala vedno na tleh, a najmlajši v postelji med očetom in materjo. Potem, ko je bilo vse mirno, zamotala je delo v papir in urno hitela iz svojega stanovanja. Bala se je, da pride prepozno, a v žepu ni imela več krajcarja. Pospešila je torej korake, kolikor je le mogla.

* * *

Mrak je vedno niže padal na Dunaj. V ulicah je bilo še mnogo življenja. Nažigalec hitel je z dolgo plamenico po ulicah, zdaj se je tu, zdaj tam zasvetila plinova svetilka. — Delavci bili so danes nenavadno veselega obraza. Stali so v velikih skupinah pred tovarno, glasno govoreč, smejoč se. In zakaj bi ne bili dobre volje? Danes je sobota, vsakdo se veseli, ako dobi plačilo za delo. In zakaj bi se delavec ne veselil? Tudi tem sajastim postavam srce močnejše bije, ako štejejo z debelimi prsti krvavo zasluženi denar. Malo ga je, premalo in marsikateri, kateremu so kak groš odtegnili, stiska v žepu jezno svojo pest.

Polagoma se skupine vedre. Delavci se zgube v dolgih mračnih ulicah; jedni gredo

domov, drugi v gostilno, tretji v društvo, ki ima namen, delavce olikati, zboljšati jim stanje.

„Ali greš danes k Zbitovskemu,“ vprašal je nekdo češki svojega druga, kateri se je z njim vračal iz tovarne domov

„Ne, danes nikakor ne. Obljubil sem ženi, da pridem domov.“

„Tako,“ menil je drugi hladno. „Tudi jaz imam ženo, pa ji nič ne obljubljam.“

Molče sta šla dalje.

„Hlavač tudi pride in Rozhoda takisto. Imeli bi s teboj ravno dovolj igralcev.“

„Ne, Bělaš, ne grem, ne morem. Izgubil sem poslednjo soboto ves zaslužek. Danes ne grem.“

„Norec! Sreča je opoteča. Danes izgubiš, jutri dobiš.“

„Jaz sreče še nisem videl iz očíj v oči.“

„Ker imaš predobro ženo, ki te vodi za trak, za pisan trak, prav kakor psička.“

„Kaj praviš?“ Prišla sta pod plinovo svetilnico. Videti je bilo, kako je porudel. Po strani je Bělaš pogledal, toda le za hip, potem je bilo oko mirno in obraz navadne barve. „Bělaš ne žali me. Ko bi ti moja ženo poznal!“

Amerika in naše kmetije.

„Naš kmet rad dela če je dobro vzgojen, kakor hitro pa zaide na slaba pota, začne zane-marjati svoj stan in išče lahkega življenja“. Ta izrek si čul pred toliko in toliko leti, ko se je bil prvi kmet slovenski peljal iz domovine v Ameriko. . . Od tedaj je postalo izseljevanje v Ameriko med slovenskimi kmeti epidemično in zastoj se iščejo zdravila za to strastno, pa lahkomišljeno bolezen!

Kdo bi si bil pred 20 ali 25 leti mislil, da bo Amerika kdaj mnogim našim kmetiskim ro-dovinom — druga domovina? In kdo bi bil verjel, da bodo naša kmetiska posestva, ki so toliko teh slovenskih družin preživljala z vsem potrebnim, čez 20 ali 25 let postala zapuščena domovja — last tujca ali pa žrtev lahkomišljene-ga gospodarstva.

Izmed vseh kronovin je Kranjska ena prvih, ki je dala Ameriki v teh 15—20 letih največji kontingent naseljencev, ki pa vendar ni sama vsled morda obupnih razmer ali neugodnega položaja tako revna in nerodovitna, da bi tega broja svojih ljudi doma preživiti ne mogla, če bi ti ljudje svojo zemljo s svojimi rokami tako obdelovati hoteli, kakor se splača obdelovati jo drugim.

„Slovenski kmet rad dela če je dobro vzgojen!“ Da, da! Dokler se je držal ali se drži domačih šeg in navad, dokler ga moderni duh napuha in pretiranih zahtev ne oklene v svoje kremplje, ne pokvari tisti meščanski duh raz-uzdanosti in razvad, se naš kmet še drži svo-jega stanú in navade, kakor hitro pa ga omami tista malomestna vzgoja, zgubljen je za kmetijo — in išče le prilike, oddaljiti se svojemu naravnemu namenu.

Ko postane naš kmet lahkomišljen, zaide na slaba pota in za njem gredo — dom in svet v nič. Boben prične peti svojo pesem — več mu nisi v stanu pomagati!

In danes štejemo že na stotine taci-h zane-marjenih posestnikov, na stotine izseljenih kmetiskih gospodarjev in stotine — obožanih zemljakov, ki so padli v roke — ođeruškem-u mamonu!

Kam pridemo mi in država, če se bo-de izseljevanje še dalje dopuščalo? Na to nam neke vrste modrijanov in financerjev tako-le odgovarja:

Amerika za našega kmeta prav za prav ni nikaka nesreča ako hoče in zna delati. Marljiv delavec — in take Amerika kaj dobro plačuje! — si v Ameriki lahko napravi denar. Če pusti delavno in pridno ženo doma na posestvu in gre on v Ameriko, si z marljivo delavnostjo in zmernim življenjem nabere v kratkem času do-velj denarja, da ga pošlje domu ženi za delavce in davke, a ostane še dovolj za družino in ostale potrebščine. Dokler bodo hodili iz Amerike od naših izseljencev — kmetov stotaki domov, se nam za naša kmetiska posestva ni prav nič bati, kajti evidentno je pri sedanjih razmerah,

„Saj te tudi nisem hotel žaliti, Dlouhý. Saj služiš ti kruh, tvoja je volja, kaj torej siliš domov?“

„To je res, a vendar . . .“ menil je pove-dati, da njegovega kruha že dolgo ni bilo v hiši, a molčal je.

„Dlouhý, pojdi! Ne bodi smešen. Tu je Zbitovský. Vstopi! . . . Saj ti ni treba igrati, ako nočeš. Tu izpijeva polič pa greva.“

Stala sta pred pragom. Nad vrati se je svetil v žaru dveh svetilk napis: Jan Zbi-tovský, hosposký. Dlouhý je vstopil in za njim s finim smehom krog obratih ust njegov drug. Dlouhý je sicer videl za hip pred seboj obraz, kateremu so solze zadale dolge, dolge brazde, a svetel pramen, ki se je vsipal iz odprtih vrat na temni hodnik, je to podobo pregnal.

Vstopila sta v zakajeno sobo. Okoli miz je sedelo vse polno delavcev. Pozdravil ju je glasen hrup in šum.

* * *

Oddala je delo in vsa vesela hitela z novci domov. Na poti kupila je nekaj mrzle večerje za njega. Truden bode, lačen, ako se vrne iz tovarne.

da doma marsikateri mali kmetski posestnik od zemljiških dohodkov ne zmore brez dolga rednih in izrednih stroškov, če se pa zadolži, je pa kmalu po njem. No, tak, delaven in priden možki se z zaslužkom v Ameriki lahko opomore, če je varčen. Ali nekaj je tu, česar ne smemo izpred oči spustiti: Gledati moramo, da taka mala posestva ne pridejo tujcem v roke, in da ljudje, ki iščejo rešitve v Ameriki, ne postopajo tu lahkomisljeno, kajti naše kmetske občine imajo itak dovolj bremen na sebi, tako — zapuščene družine pa bi bile in so še tolikanj hujši udarec zanje. Vsakako je dolžnost merodajnim faktorjem gledati na to, da se naš kmetski stan, ta steber države, ohrani in množi, zatorej naj ga podpira, ne pa odpira mu pot v tuje neznane kraje, kjer ni varen — gladu umreti!

Celjske novice.

(Premeščeni je) na nemško-slovensko gimnazijo v Celje g. profesor M. Kožuh, dosedaj na učiteljski v Kopru. Premeščeni je bil pravcati narodni mučenik med Italijani.

(Imenovanje) G. Anton Vah, tajnik celjske okoliške občine, je imenovan davčnim pristavom za Judenburg.

(Slavnosti ob prihodu čeških visokošolcev.) Isti se pripeljejo iz Ljubljane v sredo dne 9. t. m. ob 9. uri 37 min. predpoldne. Na kolodvoru jih sprejme posebna deputacija ter se podajo v „Narodni dom“. Ob pol 11. uri odhod na okoliško pokopališče, kjer se svečano odkrije spomenik pok. dr. Vatroslava Oblaka. Popoldne ob 1. uri skupni banket v „Narodnem domu“. Po banketu izlet na Stari grad; zvečer koncert v „Narod. domu“. — Razun slovenske akademične mladine se pričakuje na to slovesnost zavedno slovensko občinstvo od blizu in daleč.

(Pozor!) V sredo, dne 9. t. m. ob pol 10. uri dopoldne pridejo češki gostje v Celje. Dasi ne bode oficijelnega sprejema, vendar vabimo brate Slovence iz okolice, da pridejo k pozdravu severnih bratov ta dan v Celje.

(Himen.) V pondeljek dne 7. t. m. ob 11. uri dopoldne, poroči se v tukajšnji farni cerkvi, g. dr. Fran Mohorič, c. kr. sodni pristav v Gornjem gradu, z gospodično Milico Baš, hčerko znanega rodoljuba c. kr. notarja Lovro Baša.

(Poročil se je) dne 2. avgusta t. l. g. Franjo Vidic, asistent c. kr. priv. juž. žel. v Celju, z grofico Otilijo Lichtenberg.

(„Zveza slovenskih posojilnic v Celju“) je sklicala pretečeno nedeljo dne 30. m. m. v Celovcu poučni shod koroških posojilničarjev. Udeležba je bila prav povoljna. Razun koroških interesentov in pospešiteljev posojilniškega združništva so se udeležili tudi gg.: predsednik „Zveze“ Mih. Vošnjak, podpredsednik dr. Iv. Dečko in revizor F. Jošt. Shod bo imel gotovo lepe uspehe.

(Pozor pred sleparjem!) Po celjski okolici se vozi nek kolesar, ki zastavlja prstane za par goldinarjev z izgovorom, da se mu je potrolo kolo ter nima seboj denarja, da bi ga dal popraviti. Prstani so brez vsake vrednosti, ker so medeni

ter imajo navadno ponarejen beli kamenček udelan. Sleparja je izročiti policiji ali orožnikom.

(Z nožem) je zabodel pretečeno nedeljo v Gaberju kovač Možina pisarja pri okrajnem glavarstvu I. Lipuša. Vzrok: ženske. Zabodeni še živi, a je v skrajni nevarnosti.

(Zagovornik nemških malih obrtnikov) je dr. Stepischnegg. V zadnji občinski seji je hudo udrihal po zidarskemu odseku nemške „šparkase“, zakaj se je oddalo delo izven celjskemu Nemcu, ki se pri oddaji področnih del ne ozira zgolj na celjske nemške obrtnike, nego kupuje opeko od slovenske opekarne ter hoče oddati mizarska dela „slovenskemu fanatiku“ zunaj Celja. Iz Stepischneggovih besed je govorila seveda le kljubovalnost in sebičnost. Zato pa mu je kolega in ud zidarskega odseka, dr. Schurbi, tudi stvarno in — poučno odgovarjal, češ, da se vtika dr. Janez v stvari, katerih ne razume. Delo se je oddalo skupno zunanemu Nemcu, ker je bila njegova ponudba najcenejša in najpopolnejša. Ta ima zopet proste roke, da sprejema v podnaročenje le one obrtnike, ki so najcenjši in — solidni. Kot takšen je tudi na glasu oni „fanatični slovenski mizar“ iz Teharj. Stepischneggu je sekundiral sladčičar Mörtl, češ, nemška „šparkasa“ bi ne smela gledati na to, če izda tudi par tisočakov več, samo da pride na dobro nemškim obrtnikom. Tako govorijo seveda ljudje, ki bi radi razpolagali s tujim premoženjem, ker nimajo lastnega. S tujo roko pa je lahko celo — gade loviti. Stepischnegg pa ima tudi vzroke, da se prikupi malim nemškim obrtnikom, ki bi naj živeli in se množili na račun mestnega kapitala liki trotje v panju.

(Mestni očetje med seboj) V zadnji občinski seji je bilo sestaviti — spored za „sprejemanje“ Čehov. Ko pa so videli mestni očetje, da vendar le niso sami, zaključil je županov namestnik javno sejo ter proglasil tajno, češ, sklepati je o zadevi, ki gre že po celem mestu. Mogoče je seveda tudi, da so le reševali češki dopis, s kakršnim so naznanili češki akademiki mestnemu uradu svoj prihod.

(„Kultura Avstrije je močnejša od protibarbarstvu izhoda.“) To nalogo so imeli letos pri zrelostnem izpitu izdelati iz nemškega jezika dijaki na gimnaziji v Celju. Ta naloga pač jasno poučuje, kak duh vlada v dotičnem učiteljskem osebju in kakega mišljenja je ravnatelj tega zavoda, slovenski odpadnik Peter Končnik. Proti komu je ost te naloge naperjena, je pač vsakomur jasno takoj na prvi hip, ko čita naslov. Dijaki so se ves čas svojega šolanja na tem zavodu napajali s sovraštvom do Slovanov, zlasti še s sovraštvom do Rusije, in do kolike meje so se tega sovraštva navzeli, to bi naj pokazali v nalogi za zrelostni izpit. Rusija stavi železnice po srednje azijskih puščavah; ona odkriva dosedaj do cela neznane in nepristopne pokrajine omiknemu svetu; Rusija ima, kakor se je o tem pričela obrtna komisija, ki je vendar tamkaj potovala, večinoma zgledno urejene tovornice; Rusija, katera vzdržuje samo v mestu Tomsk v Sibiriji, da si šteje isto le 52.430 prebivalcev,

torej ni tako potlačila, a reva, delo, beda in zmeta. Njena zmeta? Ne, zmeta njenega moža.

Čuden mož! Nekdaj je bil tako dober, tako srčno dober. Skrbel je za družino, živeli so dobro, brez skrbi. A zdaj? Tri mesce ni prinesel ni krajcarja domov. Vse je le ona morala poskrbeti. On nič, kakor da bi ti drobni črvi ne bili njegovi, ona ne bila njegova.

Obljubil je sicer, s solzami v očeh obljubil, da se poboljša. Danes pride domov z denarjem, potem bodo plačali stanovanje, vse bode dobro, vse.

Dolgo ga ni bilo. Ura na steni je bila devet. Nemara pa se je pri izplačevanju zapoznil. Pogledala bode k sosedovim. Sosed dela z njim v isti tovarni. On boče gotovo vedel za nj.

Potrkala je na duri in vstopila. Imeli so še luč, žena je ležala v postelji, a mož je čital za mizo. Ko je vstopila, dvignila se je sosedna na pol iz postelje in odzdravila na pozdrav mlade žene.

„Dober večer, gospa, dober večer gospod Brodský. Oprostite, da vas pridem še tako pozno motim.“

(Dalje sledi.)

5 višjih, 7 nižjih srednjih in 43 elementarnih šol Rusija, katera svoje pesnike in pisatelje proslavlja na tako slovesen način, kakor malokatera druga država v Evropi, ta Rusija je tem ljudem država „barbarstva“ in dijaki na naših gimnazijah se takorekoč silijo pisati in slikati to barbarstvo ter tako vedoma ali nevedoma govoriti in pisati — neresnico! Res prav zgledno se naši dijaki na tej gimnaziji odgojujejo!

Spodnje-štajarske novice.

(Imenovanje pri juž. železnici.) Višjim oficijalom so imenovani gg. Monetti M. na Vidmu, E. Studeny na Zidanem mostu, K. Zimmer v Poljčanah in K. Smidt v Trbovljah. — Prestavljeni pa so načelniki M. Monetti iz Vidma v Logatec, Josip Gnezda v Sežano in Anton Omahna iz Sežane na Videm. Na Zidan most pa pride kot asistent g. J. Gabriel, vrl narodnjak.

(Učiteljske premembe.) Na mestni deški šoli v Ptujju je imenovan stalnim podučiteljem Fr. Mühlbauer (pruski podanik); podučiteljski suplent pri Sv. Vidu pri Šmarju, Martin Krajncič je imenovan stalnim podučiteljem; v Remšniku pri Marenbergu je imenovan stalnim podučiteljem Ig. Kaffau; podučitelj Frid. Zinauer je premeščen od Zg. Sv. Kunigunde k Sv. Jakobu v Slov. gor.

(Imenovanje.) Ministerstvo za poljedelstvo je imenovalo gosp. Ivana Kača v Žalcu, svojim stalnim združnim uradnikom. Imenovani ima veliko zaslug pri snovanju gospodarskih zadrug po Spodnjem Štajarskem. Ministerstvo ga zdaj še pošlje v razne dežele, da dobro prouči kmetijsko organizacijo.

(Okrajni šolski nadzorniki.) Kmalu poteče šestletna doba sedanjim šolskim nadzornikom na Spod. Štajarskem. Govori se, da bodo imenovani zgolj pristaši nemškonacionalnega dež. šol. nadzornika Linharta. Niti oni, ki so se na vse načine uklanjali ter zatajevali svoje slovensko prepričanje, ne bodo našli več milosti. Seveda je potem temmanj upanja, da bi nam ostali oni redki značajni možje, ki se kot nadzorniki niso strašili Linhartovega maščevanja, ko se je šlo za stanovske težnje slovenskega učiteljstva ter za zdrava načela slovenskih narodnih šol.

(Pravilnik za streljanje proti toči.) — V „Kmetovalcu“ čitamo tak-le pravilnik: Za vsako strelno postajo se nastavi za čas strelne dobe strelec, ki se mora natančno držati določil tega pravilnika. — Strelec dobi ključ od strelne ute. Uta se mora po vsakokratnem streljanju skrbno zapreti. Strelec mora ključ doma pri sebi hraniti na določenem mestu, — Strelec mora skrbeti, da je uta in nje okolica snažna. — Ko se približuje nevihta podnevi ali ponoči, se mora strelec takoj podati na strelišče. — S streljanjem se mora pričeti, še predno je nevihta nad streliščem. Ob pričetku nevihte se mora streljati kar najhitreje mogoče. — Strelja se dotlej, da je nevihta ali minula ali pa razpadla v tak dež, da se po dosedanjih izkušnjah ni več bati toče. — Smodnik se brani na varnem kraju pri strelčevem domu. Strelec je odgovoren za pravilno porabo smodnika, kakor strelne priprave sploh. — Kajeje v uti, kakor tudi v nje bližini, je brez izjeme prepovedano. — Kakor hitro je zaloga smodnika premajhna, mora strelec takoj iti po novo zalogo. — Strelec dobi knjižico, kamor zapiše, kolikokrat se je streljalo, dan, pot nevihte in število oddanih strelcev. — Topiče, ktere ima postaja, mora strelec po vsakem streljanju osnažiti in jih hraniti na varnem kraju. — Topiči se morajo basati po dodanem navodilu in zažigati le z zažigalnicco. — Ako bi bil strelec začasno nujno zadržan, imenuje namestnika, ki se mora tudi natančno držati strelnega pravilnika. — Strelec, kateremu se izroči eden odtisk takega strelnega pravilnika, mora gospodu županu priseči, da se bo natančno ravnal po njem — Strelec prejme, ako je ves čas strelne dobe svoje dolžnosti natančno izpolnjeval, nagrado. Pravico do nje pa izgubi, ako je bil zelo nemaren ali je kaj poneveril. V takem slučaju ima župan pravico, mu vsak čas takoj službo odvzeti.

(Na Teharjih) bode zborovalo ondotno „Kat. slov. politično društvo“ v nedeljo, dne 6. avgusta t. l. v gostilni g. l. Cajhna. V sporedu

Ko je prihitela na dvor, bila so okna še temna. Ni ga torej bilo domov. Prižgala je luč, položila večerjo na mizo in pogledala po sobi. Na tleh sta otroka mirno spala, najmlajši v postelji se je premetaval. Bil je popolnoma razodet in ves rudeč od toplote. Moj Bog, ko bi bila to prva znamenja kake bolezni! — Položila mu je roko na čelo, bilo je vroče. — — —

Soba je bila revno opravljena, a čista. Tam v kotu je stalo ognjišče, nad njim je bila polica z različno posodo. Omare ni bilo; postelja, dva stola in miza, to je bilo vse, kar je stalo v ozki sobi.

Luč je slabo svetila in njeno blede obličje dobilo je v tej svetlobi čudno barvo, rekel bi, kakor pepel, kakor bela glina. In kako suho, kako brazdovito je bilo. Le z največjo pozornostjo je bilo zaslediti ostanke nekdanje lepote. In vendar! Ko bi ta reva se dobro hranila, ne samo s tisto skorjo, ki je ostajala otrokom in s tisto blede vodo, kateri pravijo juha, potem bi se lice zopet napolnilo, koža bi se napela, postala bi bolj žive barve, telo bi se zopet jelo krožiti. . . Imela je še le trideset let, starost je

je tudi šaljiva igra „Svojejavka“. Začetek ob 4. uri popoldne. K prav obilnemu obisku vabi najvljudneje odbor.

(Ob priliki 25letnice prve „Besede“ slovenskih dijakov) in prvega shoda slovenskih stenografov boče v nedeljo, dne 13. avgusta t. l. v Žalcu na vrtu Hausenbichler-jeve gostilne velika slavnost s sodelovanjem žalskega moškega pevskega zbora, celjske narodne godbe ter dijaškega pevskega in tamburaškega zbora. Začetek veselice ob 5. uri popoldne. Spored: 1. Slavnostni govor, govori prof. A. Bezenšek. 2. Svira celjska narodna godba. 3. Maček: „Kaj bi mi srce ogrelo“, poje žalski možki pevski zbor. 4. Brož: „V sladki sanji“, udarjajo dijaški tamburaši. 5. Ipavic: „Lastovki v slovo“, poje dijaški zbor. 6. Svira celjska narodna godba. 7. Farkaš: „Sretan imendan“, udarjajo dijaški tamburaši. 8. Ivan pl. Zajc: „Dobro jutro“, solospjev s spremljevanjem klavirja, poje gospod F. Šotel. 9. P. H. Sattner: „Kakor nekdanj“, poje dijaški zbor. 10. Volarić: „Pomlad in jesen“, poje žalski možki zbor. — Po dovršenem sporedu prosta zabava in ples. — Vstopnina za osebo 1 krono. Za dijake svobodno. — Slavnostni odbor pozivlja tem po tom posebno one gg. dijake, kateri so tamburaši in stenografi, da se te veselice mnogobrojno udeležijo.

(Šoštanj), dne 1. avgusta t. l. Poslovili smo se od gospoda kapelana Františka Loma, pri prirejenemu sestanku, katerega so narodna društva in v občini občinstvo v hotelu „Avstrija“ priredila. František Lom, rojen Čeh, bil je med nami nad šest let, in si vsled ljubeznivosti in značajnosti ter kot ljubitelj slovenskega naroda pridobil vsa srca faranov. Smemo reči, da ni imel med farani sovražnika. V izkaz spoštovanja in ljubezni izročila se mu je pri sestanku spomenica, katera je bila polna podpisov in izrazov čustev. Mnogobrojna udeležba pokazala je, da se hoče vsakdo posloviti od blagega. Nečemo naštetih nagovore, samo to rečemo, da se sme vsaki srečnega šteti, kateri sliši toliko laskavih izrazov ljubezni, prijateljstva. Da smo pa žalostni pri preloženju, skrbili so tamburaši in pevci. Še enkrat pa kličemo odhajajočemu: V vednem blagem spominu ostaneš nam Ti, ki si bil naš uzor, kot duhovni pastir in kot narodnjak.

(V Mozirju) se je zasedila trtna uš v posojilničnem vinogradu. Zatepla se je tja s trtami, katere je posojilnica iz okuženega kraja naročila. Tako so pač ljudje sami največ krivi, da se čedalje bolj razširja ta za naše vinogradstvo tako pogubonosni mrčes. Ker se tudi trta izabela trtni uši uspešno ustavlja ne more, zato niso v nevarnosti le vinogradi v ondotnem kraju, ampak tudi brajde od izabele, katerih so si ljudje toliko zasadili. Pri naročevanju trt je pač potrebna največja previdnost!

(Grajšćino Loka pri Zid. mostu) je kupil g. J. C. Luckmann iz Ljubljane za 80.000 gld.

(O narodni mlačnosti v Trbovljah) smo prejeli od celjskih izletnikov k zadnjemu koncertu g. Dolničarja precej oster dopis, katerega pa še danes ne priobčimo.

(Otvoritvena slavnost konjiške čitalnice) se vrši dne 15. avgusta t. l. po sporedu, katerega priobčimo prihodnjič. Vendar pa lahko že danes izrečemo, da je spored tej slavnosti tako razsežen in zanimiv, da mora privabiti vsakega rodoljuba od blizu in daleč, kateri se sploh zanima za naš narodni pokret. Tedaj dne 15. avgusta se nikamor drugam obljubiti, nego v Konjice!

(Iz Planine.) Pred kratkim se je razpisala Radetzkyjeva ustanova. Pravico do te ustanove imajo vojaki, ki so si v vojski 1848. in 1849. leta s svojo hrabrostjo pridobili srebrno ali zlato svetinjo. Za to ustanovo, ki je samo za uboge in potrebne invalide, se je med drugimi predrznil prositi naš lačen nemškutar Schescherko. To revno človeče je župan, bogat posestnik, krčmar in trgovec. Želimo tudi mi, da se mu usliši prošnja in tako njegova beda olajša! Berač na Planini.

(Slovenjigrade) Tukajšno c. kr. okr. glavarstvo boče vodil v prihodnje c. kr. nadkomisar g. Czapek iz Ptuj.

(Zoff premeščen in — degradiran) Slove-njegraški paša se je vendar spodtaknil pri vratomnem skakanju čez pravice in ednakopravnost Slovencev. Odvzeto mu je vodstvo okrajnega glavarstva v Slov. Gradcu ter pride k politični ekspozituri v Konjice, kjer mu bodo perutnice močno pristrizene.

(Vabilo na veselico), katero priredi dne 6. avgusta t. l. podružnica družbe sv. Cirila in Metoda v Slov. Bistrici, v prostorih g. Novaka, s sodelovanjem dijakov. 1. Zborovanje podružnice. 2. Veselica s petjem, tamburanjem in gledališko predstavo „Na mostu“. Začetek ob pol 4. uri popoldne. Vstopnina 20 kr.

(Ustrelil se je) dne 28. m. m. v Podčetrtku v gostilni g. Nik. Staroveškega umirovljeni nadzornik koprške kaznilnice Anton Žuželj, star 57 let. Rajni je bil odlikovan z zlatim križcem za zasluge in še s štirimi drugimi kolajnami.

(Iz Ptuj.) Tukajšnje „Občno vojno društvo“ dobi novo zastavo, kačera je v celoti, kakor tudi v posameznem bogato in krasno zlatovezanih emblemih prav umetniško delo, dičen znak bratske društvene vzajemnosti. Posvečenje nove zastave se boče vršilo dne 15. avgusta t. l. po slovesni sv. maši ob 11. uri dopoldne v stolni cerkvi. Častna odlika društva je, da je premil. g. knezoškof dr. Mihael Napotnik blagovolil prevzeti pokroviteljstvo, Njena kraljeva svetlost, gospa Terezija vojvodica Braganška pa kumovanje, kar jamči za dostojni in sijajni slavnostni izid. Spored slavnosti, kateri se boče p. t. občinstvu uposlal, je jako obširen in zanimiv. Vršil se boče med drugim od 4.—6. ure popoldne veliki koncert v hotelu „pri dunajskem mestu“ in zvečer plesni venček, kjer boče svirala slavna godba c. in kr. pešpolka št. 7 iz Gradca. Društveno vodstvo ni štedilo nobenih stroškov, da se slavje izvrši vseskozi odlično in se nadeja mnogobrojne udeležbe in podpore v procvit in prospeh domoljubnih in humanih smotrov, koje goji vojno društvo. Posebno pričakuje poset slavnih slovenskih društev vsaj po deputacijah, in prosi uposlati prijave do 11. avgusta t. l. društvemu vodstvu.

(Iz Ivanjec.) Vpisovanje v kmetijsko zadru-go. Osnovatelj kmetijskih zadrug g. I. Kač iz Žalca je dne 23. m. m. tukaj poučeval in pojasnjeval, kako da se naj tu ustanovi prepotrebna kmetijska zadruga. Govoril je o potrebi združenja in zjedinenja tako prepričevalno, da mu mora vsak odobravati. Za trud moramo mu biti hvaležni. — Dne 6. t. m. to je prihodnje nedeljo ob 3. uri popoldne boče vpisovanje združnikov. Kdor ima srce za napredek kmečkega stanu, naj si bo gospod ali kmet, pride naj ta dan in se da vpisati v kmetijsko zadrugo. Le z združenimi močmi mogoče bo za ta važen stan kaj doseči. Sloga jači, nesloga pa tlači!

(Vremenska postaja na Cvenu) beleži v mesecu juliju: Povprečna toplina 19,9°C. Najvišja toplina dne 23. ob 2 h. p. m. 30,3°C. Najnižja toplina dne 3. ob 7 h. a. m. 10,8°C. Največ padavin dne 2. 27,5 mm. Vsota padavin 115,1 mm. Število dni s padavinami 15, z meglo 1, s točo 1 (brez škode), z nevihto 9. Povprečna oblačnost 5,2.

(V Št. Ilju pod Turjakom) se je ustanovila pretečeno nedeljo kmetijska zadruga za župnije Št. Ilj, Št. Florjan in Št. Vid. V predstojništvo so izvoljeni gg.: Tovšak Blaž, ravnatelj, Krušič Franc, namestnikom Ulčnik Martin, tajnikom in Planinšec Franc, blagajnikom ter Repolusk Friderik, Rath Pavel in Vavkan Andrej, odborniki. V nadzorništvo so gg.: Vivođ Janez, načelnik Munda Janko, Krenker Andrej, Potočnik Franc in Črnič Jožef. Udov je pristopilo takoj 40. Navdušenje in zanimanje je veliko.

(V Gornji Radgoni) se pripravljajo na slovensko veselico, katera bo 13. avgusta t. l. po večernicah na vrtu g. Osojnika. Več boče prihodnjič naznanili.

(Iz Gor. Radgone) Jurjevčani smo prisiljeni odločno ugovarjati zadnjemu dopisu glede volitev v gornjeradgonski okraj, kajti naš narodni gostilničar g. Vaupotič je, ko se je klicalo „Heil und Sieg“ vrlo odgovoril: „Mi smo vsi Slovenci, Bog nas naj živi! Živijo!“ Sicer pa je bil gostilničar proti temu, da bi se v njegovi gostilni

kričalo „Heil und Sieg“, vendar z gosti se mora postopati kakor z gosti!

(Volitve v okr. zastop v Gornji Radgoni) vršijo se dne 21. in 22. avgusta t. l. V zadnji št. „Domovine“ se pritožuje nek g. dopisnik, da se narodna stranka premalo briga za te volitve. Res je, da bi si po marljivi agitaciji lahko pridobili večino v okr. zastopu, res pa je tudi, da se boče v teh treh letih morala končati pravda zavoljo obljubljenih 20.000 gld., tako, da boče plačali namesto 20.000 znabiti trideset tisočakov. Naše mnenje je, da se volitve ne vdeležimo, ker v teh treh letih se mora cela stvar završiti, in tedaj še le se boče onim zaslepljencem oči odprle, kateri sami sebe bijejo v obraz in tirajo v propad sebe in svoje otroke. Ker ne le oni, ampak še njihovi in naši otroci boče plačevali tiste „dobrote“, katere nam je „pribirtal“ Bračko s svojimi pajdaši radgonskimi „purgarji“. Naš okraj je kmečki okraj, ali sedaj gospodarijo in imajo prvo besedo pri njem le radgonski meščanje, in take boče zopet volili naši nemškutarski petolizci. Sram jih bodi! Zapomnimo si njih imena. Še se vidimo! Več radenskih kmetov.

(Novo društvo v Mariboru) Kakor poročajo listi, se snuje baje v Mariboru „Katoliško podporno poselsko društvo“ za vso lavantinsko škofijo. Zakaj samo za lavantinsko? Bi se ne dalo raztegniti tudi na itak že zapuščene Slovence sekovske škofije?

(Ustrelil se je) v Mariboru 51letni sprevođnik južne železnice, Fr. Žižek. Živel je ločen od svoje žene.

(Na drž. višji realki v Mariboru) je bilo pretečeno leto 180 učencev; od teh je bilo 166 Nemcev, 6 Italijanov, 3 Srbi, 1 Mažar, 1 Čeh in samo 3 Slovenci. To je gorostasno, kakor da bi Slovenci ne imeli pravice do tega državnega zavoda na naših slovenskih tleh. Italijani nas po številu dvakratno nadkriljujejo.

(Občinski svetnik — tepen.) V Gradcu je sklical dne 27. m. m. občinski svetnik Feichtinger volilni shod. Prišli pa so socijalni demokratje pod vodstvom Resela, izrekli Feichtingerju nezapiranje, ter ga do krvavega s palicami nabili. Policija ga ni marala, oziroma mogla braniti.

Zaplemba.

Današnje številko „Domovine“ nam je zaplenilo c. kr. okrajno glavarstvo zaradi člančiča „Iz Mihalovec“, kjer se pripoveduje o neki ondotni nemčurski gostilničarki, ter nasvetuje otvoriti tam narodno gostilno. Proti takšni praksi konfiskacije se boče najodločneje uprli.

(Zakaj zaplenjajo časnike?) „Arbeiter Zeitung“, ki zna o zaplenitvah zapeti marsikatero pesem, odgovarja na to vprašanje, da se to godi iz financijelnih vzrokov. Večina zaplenjenih časnikov prirejuje namreč drugo izdajo, visoki erar porablja po en kolek več, in korist je vsekako na strani fiskusa, škoda pa na strani izdajateljev ter bralcev, ki ne morejo zvedeti resnice. To že utegne biti eden vzrokov za pogosto pljenje, edini pa ne; gospod cenzor vendar ne more hoteti, da bi srboriti čečkarji po listih kar popolnoma pozabili na njega, ki čuva mir in red v državi.

Druge slovenske novice.

(Osebnosti.) V osmi činovni razred so pomaknjeni srednješolski profesorji na Kranjskem gg.: Anton Bartl, dr. Oskar pl. Gratzy, Ludovik Lederhas, Alfonz Pavlin, Aleksander Pucsko, dr. Ivan Svetina, Karol Šega, dr. Lovro Požar, Ivan Franke, Anton Laharnar, Fran Keller, Ivan Gnezda in Karol Pirc, vsi v Ljubljani; Alojzij Tavčar v Kočevju, Fran Novak v Kranju ter dr. Jos. Marinko, Ignacij Fajdiga in Ivan Vrbovec v Novem mestu.

(Imenovanje.) Koncipist pri fin. prokuraturi v Ljubljani dr. A. pl. Plachki, je imenovan pristavom Davčni pristav Fr. Ranth je imenovan oficijalom, a davčna praktikanta Jos. Rotter in Fr. Gostiša, pristavom. Fin. koncipist A. Šavnik, je imenovan komisarjem in praktikant A. Huth fin. koncipistom.

(Promoviran) je bil dne 22. m. m. na Dunaju doktorjem prava g. Pavel Valjavec.

(Pomnoženo vojaštvo v Ljubljani.) Brambovsko ministerstvo nameruje v Ljubljani pomnožiti oziroma novo ustanoviti eden polkovni štab, edno okr. dopol. poveljstvo, ednega nadomestnega bat. kadra in ednega bataljona poveljstvo.

(C. kr. obrtna strokovna šola v Ljubljani) je ravnokar razposlala svoje poročilo o šolskem letu 1898/99. Tečaj „Strokovna šola za obdelovanje lesa“ ima oddelke: a) za pobištveno in stavbinsko mizarstvo, b) za strugarstvo, c) za rezbarstvo, d) za figularno podobarstvo, e) za pletarstvo in f) javno risarsko šolo. V tem tečaju je bilo v I. letniku 22 učencev, v II. letniku 18, v III. letniku 13 in v IV. letniku 14 učencev ter skupno 8 hospitantov. — V tečaju „Strokovna šola za umetno vezenje in čipkarstvo“, ki ima oddelke: a) za umetno vezenje, b) za šivanje čipek in c) za pletenje čipek, je bilo v I. letniku 22 učenk, v II. letniku 24 in v III. 10 ter 17 hospitantinj.

(Ljubljanske novice) Električna cestna železnica je gotova stvar. Občinski svet je sprejel namreč v zadnji seji ponudbo tvrdke Siemens & Halske z Dunaja. Graditi se prične železnična proga sedaj — po podpisu pogodbe — na štirih glavnih črtah, pozneje še na postranskih. Do prihodnje jeseni bo promet po njej odprt. — S tem je storila Ljubljana zopet korak naprej. — Dne 9. ozir. 10. sept. t. l. se otvori na slovesen način dograjeni „Mestni dom“ v Ljubljani. Udeleži se slavnosti obč. zastop, tukajšnje gasilno društvo kakor tudi „Zaveza kranjskih gasilnih društev“. V njem bodo prostori za gasilno stražo, polic. stražo, rešilni oddelek, upraviteljstvo elektrarne in vodovoda, telefonska zveza teh oddelkov, prostori (shrambe) za gasilno orodje, vozove itd. — Velika dvorana bo služila za važnejše namene, seje, volitve, nabor i. dr. — Poslopje bo stalo 100.000 glđ. — Regulacija mesta kakor tudi olepšava, se nadaljuje. Ta mesec se prične asfaltovanje nekaterih mestnih ulic in trgov. Občinski svet ljubljanski čaka še obilo važnega in nujnega dela. — V Ljubljani se snuje nova banka in je prošnja za ustanovitev že predložena ministerstvu. V njej so zastopani vsi tukajšnji ugledni in premožnejši meščani. — Tukajšnje deželno-brambovsko vojašnico, kjer sta sedaj nastanjena samo dva (24. in 25.) bataljona, bodo razširili za cel polk, ki bo prišel sem iz Celovca. Pač neumevno, kako da se je Ljubljana v tem oziru že zdaj postavljala — za Celovec! — Ljubljanska nižja gimnazija dobi s prihodnjim šolskim letom (1899/1900) že tudi peti razred.

(„Zveza slovenskih kolesarjev.“) Odbor Z. S. K. je sklenil v svoji zadnji seji, da priredi dne 3. septembra 1899 na cestni progi Reka-Ljubljana svojo III. distančno dirko. Ker se je na občnem zboru prirediteljev cestne dirke posebno zaželela in je bilo zanimanje za njo občno, je pričakovati, da bo udeležba cestnih dirkačev mnogobrojna, tembolj, ker število zvezi pripadajočih društev in članov vedno narašča. Pravico dirkati imajo le člani zveze. S to dirko spojena bode tudi borba za prvenstvo zveze za leto 1899/1900. — Nadalje se je sklenilo pregledati pomočne postaje in če treba jih z novimi potrebščinami preskrbeti, na Gorenjskem in na Dolenjskem se pa ustanove nove postaje. Člani zveze bodo imeli od zdaj naprej uporabo orodja in drugih kolesarskih potrebščin, s katerimi so pomočne postaje opremljene, brezplačno na razpolago — a le, če se izkažejo z legitimacijo — nečlanom pa je dovoljena uporaba le proti vplačilu 30 kr. Letna članarina se je za člane ene in iste rodbine znižala za jedno tretjino; vsprejemnino je plačati le gospodarju družine.

(Iz Šiške pri Ljubljani) se nam piše: Dne 25. julija t. l. je imela naša šolska mladina izlet, katerega se je udeležilo kakih 160 otrok pod vodstvom učiteljstva. Na prostornem dvorišču in prav senčnatem gostilniškem vrtu g. Matjana

se je kmalu razvila živahna zabava. Otroci so lonci zbijali, v vrečah skakali, rajali in prepevali, da je bilo veselje. A radost priklopela je do vrhunca, ko je došel tukajšnji splošno priljubljeni načelnik krajnega šol. sveta, g. veletržec Juvančič, kateri je pripeljal seboj nekaj „za podzobe“. Njegova gospa soproga, sloveča daleč na okoli po svoji izredni ljubeznjivosti in dobrotljivosti, se ni ustrašila dela ter skuhalo za tako ogromno število udeležencev slasten zajutrek. Ko so se želodci nekoliko potolažili, sklical je g. Juvančič otroke in z njimi igral „Kolo“. Ob petju in veseli zabavi potekel je prehitro čas. Otroci stopijo skupaj, še nekoliko krepkih „živio“ zaori iz 160 mladih grl, na kar se jame staro in mlado razhajati. Da se je mogla ta šolska slavnost tako lepo in dostojno izvršiti, je v prvi vrsti zasluga tukajšnjih šolskih prijateljev, kateri imajo vsikdar odprto srce in odprte roke, kadar velja podpirati šolsko mladež na kakšenkoli način. Bodi torej njim in vsem, ki so na katerikoli način pripomogli v prosep te šolske veselice, osobito g. Juvančiču in gospej soprogi, izrečena v imenu obdarjene šolske mladine najtoplejša zahvala. Bog plati tisočkrat!

(Nezgoda.) Na Golem pri Vodichah se je zvrnil težko naložen voz na 64letnega Franca Bička ter ga tako poškodoval, da je drugi dan umrl.

(Strelna) je udarila dne 24. m. m. v gospodarsko poslopje Franca Likozarja na Primskovem pri Kranju. Zgorela je tudi hiša ter edna krava. Škode nad 2000 glđ.

(Telovadno društvo „Zagorski Sokol“) je nameravani izlet na Vransko radi nepričakovanih ovir odložil na nedoločeni čas. Na zdar!

Odbor.

(Kmetijska šola na Grmu) je bila napravila dne 27. julija t. l. s svojimi učenci pod nadzorstvom svojih učiteljev izlet v Krško in v Rajhenburg. V Krškem so si ogledali trtnico in vinograde kmetijske podružnice in g. dr. Romiha, ki ima lepo urejeno trgovsko trtnico na Vidmu, ter meščansko šolo, ki ima nekoliko kmetijskega značaja. V Rajhenburgu so si ogledali znamenito gospodarstvo trapistov. Z izletom je bila vrla kmetijska učilnica slovenska, ki šteje letos toliko učencev (čez 30), kolikor še nikoli, prav zadovoljna; gojenci so pa tudi napravili na občinstvo s svojim uzornim vedenjem najboljši utis.

(Papežev red) je dobila znana dobrotnica gospa Hočvarjeva v Krškem.

(Strelna ubila čredo ovac.) V Zagorju na Pivki je treščilo dne 21. m. m. v stajo ovac ondotnega župana M. Faturja ter ubilo 43 glav.

(Utonil je) v Vipavi 59letni delavec Jožef Premrov, najbrže v pijanščini.

(Velika nesreča na železnici.) Blizu postaje Rikarja vas med Celovcem in Beljakom se je pripetila pretečeno nedeljo po noči grozna nesreča. Brzovlak, ki je vozil nenavadno veliko potnikov ter bil vsled tega tudi zelo dolg, zdrknil je na ovinku blizu dravskega mostu iz svojih prog. V par trenutkih so se raztrgali in prekucnili na levo in desno vozovi. Le stroj in spalni voz sta ostala na mestu, globoko zadržta v zemljo. Luči so seveda ugasnile in nastala je nepopisna groza v temni noči. Dve osebi sta mrtvi, hudo ranjenih nad 20, nekoliko ranjen pa je bil skoraj vsak potnik. Ker so bile tudi brzovjavne žice raztrgane, trajalo je več ur, predno je prišla zdravniška pomoč. Pritekla pa je kmalu bližnja požarna bramba z bakljami ter pomagala reševati podsute nesrečneže. Vozovi so večinoma popolnoma zdrobljeni, tudi železnična proga je raztrgana.

(Zdaj še Beljak!) Tudi beljaški nacionalni občinski svet je sklenil krstiti podaljšano Šolsko ulico za „Bismarck-Strasse“. — V celovškem mestnem svetu sta odložila občinska svetnika dr. Abuja in deželnosodni svetnik Dörfinger svoja mandata zaradi zadnjega sklepa Bismarckovih čestilcev. Seveda nista storila tega toliko iz lastnega nagona nego, na migljaj od zgoraj.

(Nemčurska zmaga na Koroškem.) V Slov. Plajbergu so pri zadnjih občinskih volitvah zopet v vseh treh razredih prodrli nemčurji in sicer v tretjem razredu s 6 glasovi, v drugem pa samo z ednim. Ker so Slovenci ali delavci ali vozniki za fužine, so morali pod strogo kon-

trolo voliti fužinsko gospodo, sicer bi bili ob službo. Gorje, kdor je odvisen!

(Značilno imenovanje.) Za Kanal je imenovan davkar, ki ne zna slovenski, istotakšen davkar pride v Bovec, v Cerkno pride kontrolor, ki ne zna slovensko ne nemško, nego le — italijansko; tudi v Komno dobijo davkarja, ki ne zna slovensko. In ti kraji so izključno slovenski; ali nam more vlada še bolj jasno povedati, da nas ne mara, da nas črti!

(Nova čitalnica v Trstu.) V mestnem okraju Sv. Jakob v Trstu se snuje nova slovenska čitalnica.

(„Narodni dom“ v Trstu.) Nimajo še sicer tržaški bratje poslopja v tem pomenu besede in — oblike, kakor mi v Celju, v Ljubljani itd., pa pridobili so si vsaj za prve potrebe primerne prostore za svoja shajališča. Sklenila se je z g. Koslerjem iz Ljubljane petletna pogodba za lepe prostore „pri zelenem travniku“. Za vsa važnejša narodna društva v Trstu bo tam dovolj prostora.

(Nova pošta.) Pri Sv. Križu v tržaški okolici se je odprla s 1. avgustom nova pošta, ki ima zvezo s pošto progo Nabrežina Prosek.

(Umrli je) na Gorjanskem (Goriško) posestnik g. Joz. Štrekelj, oče vseučilišnega profesorja g. dr. Karla Štreklja v Gradcu.

(Strelna) je napravila te dni po Goriškem na mnogih krajih precejšno škodo.

(Toča.) je pobila po Brdih; zadela je Krasno, Vedrjan, Višnjevik, Šmartno in Kojsko. Po nekaterih teh krajih so pridno streljali proti toči. — Po noči je pobila še po Banjšicah, da so morali kositi žito.

Druge avstrijske novice.

(Grof Thun odstopi?) Nekateri listi raznašajo vest, da nameruje grof Thun demisijonirati, kakor hitro bo dognal vse podrobnosti v zadevi ogrske nagodbe. Državni zbor da se vsled tega skliče še le meseca oktobra, katerega pa bo pozdravil že novi šef avstrijske vlade.

(Krieghammer — baron.) Vojnemu ministru Krieghammerju je podelil cesar povodom petdesetletnice njegovega službovanja baronstvo.

(Zakon o zvišanju plač državnim slugam) stopi v veljavo s 1. septembrom. Uveljavljenje se je baje le zategadelj zavleklo, ker se misli isti zakon raztegniti tudi na orožništvo.

(Zoper telesno kaznovanje vojakov.) Vojno ministerstvo je izdalo na vsa vojna poveljništva strogo prepoved, kaznovati vojake z zaušnicami ali jih sploh biti v obraz. Veliko vojakov je namreč že oglušilo vsled dobljenih zaušnic. Ta prepoved pa ne velja samo za podčastnike, nego tembolj za častnike, ki tako radi pozabljajo na pram „rekrutom“, da so to — ljudje.

(Kdo bo praški nadškof?) Sedaj ko so nemški listi že vse nemške duhovnike plemenitaje postavljali za kandidate, raztrobili so zadnje dni, da dobi to častno mesto Čeh škof Riha; to pa delajo le, da bi Nemce umetno razburjali. Sicer pa bi ne bilo nič bolj naravno in pravično, kakor da je nadškof v češkem kraljestvu češki rojak.

(Tehnična višja šola v Zagrebu.) Trgovinska in obrtna zbornica v Zagrebu dela na to, da se ustanovi v Zagrebu višja tehnična šola. Najprej bi se naj osnovala šola za zemljemerstvo, s časoma pa bi se pridružili oddelki za strojništvo, arhitekturo in kemijo. Ker bi bil naravno učni jezik hrvaški, obiskovali bi ta zavod tudi Slovenci.

(Slovaški trpini na Ogrskem) so sklicali pred kratkim velik shod ter sklenili zahtevati: razširjenje volilne pravice, tajne volitve, varovanje društvenih pravic, odpravo vsiljivega civilnega zakona in prepoved brezverstva. Mažarska vlada je tem skromnim zahtevam s tem odgovorila, da je novosnovano izobraževalno društvo „Matica slovaška“ razpustila ter društveno premoženje — zaplenila. Istočasno je višji stolni sodnik zborovanje Slovkov v O-Tura prepovedal, ker mu je eden govornikov — župnik Rulik — znan — panslavist. Sreča, da že niso tako trpinčeni Slovaki obupali.

Ogled po širnem svetu.

(V Belgradu) se vršijo že nekaj dni sodne obravnave zoper Milanove „zarotnike“. Srbski vladni listi trdijo, da so te obravnave javne, kar pa je slepilo. Razun dunajskih in mažarskih poročevalcev časopisja, ki so Milanovi petolizci, je iztirala vlada vse tuje časnikarje. Celo črnogorske dijake so prepeljali v Zemlin ter jih tam prepustili lastni usodi. Obravnava zoper Kneževića in glavne „sokrivce“ se začne še le 7. ali 8. t. m. Milana dan na dan bolj razkrinkujejo. Javna tajnost je, da je bil Milanov „napadalec“ Knežević njegov tajni vohun, katerega je lansko leto poslal tudi v Budimpešto, da je za Milana spletkaril. Imel je za ta posel 250 dinarjev mesečne plače. Za „atentat“ na Milana pa mu je bila gotovo od Milana samega obljubljena lepa nagrada.

(Poroka črnogorskega prestolonaslednika Danila) se je vršila dne 1. t. m. na Cetinju. Princesinja Juta je prestopila poprej k pravoslavni veri ter dobila ime Milica. Poroka je bila nenavadna slovesno za Črnogoro. Nad 10 000 gostov je dospelo na Cetinje, med temi zastopniki vseh sosednjih držav.

(Izjemni zakon v Italiji.) V Italiji vlada sedaj kraljeva vlada, kakor pri nas v Avstriji § 14. Na podlagi kraljeve naredbe je izišel konec pretečenega meseca izjemni zakon, ki določa med drugim: Policija sme razgnati vsako zborovanje ter naložiti kazen 2000 lir in mesec dni zapora. Vlada sme razpustiti društva, ki so proti ustavnim načelom in javnemu redu. Kazen 3000 lir in tri mesece zapora. Kdor grozi s štrajkom v delalnicah, se kaznuje s šestmesečnim zaporom in z globo 3000 lir. Štrajkujoči dobijo tri mesečni zapor in plačajo 100 lir globe. Potem se poostrijo določbe tiskovnega zakona ter glede žaljenja uradništva in vladarja. Sedaj bo vendar odvrnjena lakota — ka-li?

(Med Nemci in Zjedinjenimi državami) bi bilo prišlo zadnje dni kmalu do napetosti, ker so raznesli tržaški listi besede admirala Deweya, češ, da bo prva vojska Severne Amerike z Nemčijo. Ameriški listi oporekajo te podtaknjene besede, — Dewey sam pa ne mara židovskega obrekovanja zavračati.

(Izseljevanje Fincev.) Odkar je Rusija odzela Fincem njih zgodovinsko samostojnost, izseljujejo se posebno mladi Finci kar trumoma. Dosedaj je ostavilo domovino že blizu 10 000 samih krepkih mož. V Severni Ameriki kanijo ustanoviti svojo lastno naselbino.

(Predsednik republike San Domingo umorjen.) Pretečeni teden so umorili zarotniki predsednika Ulissa Heureauxa na otoku San Domingo. Umorjeni je bil zamorec, sicer pa izvanredno izobražen in odločen mož. Naslednik mu bo Španec Jimenez, ki je igral baje glavno vlogo pri atentatu.

Dopisi.

Iz Laškega. Dne 17. julija je imela deca ponemčevalne šole veselico. Že teden dnij poprej so hodili beračit od hiše do hiše. Ker pa od nemčurjev samih niso mogli dosti nabrati, so prišli tudi k Slovincem po krajcarje. A pravi Slovenci so jih takoj zapodili, češ, beračenje je prepovedano. Nekateri mlačneži so pa koj segli v žep ter jim s tem izpolnili prošnjo. Sram jih naj bode, da podpirajo svoje najhujše sovražnike, za slovenske šole pa nikoli nič nimajo. V drugič jih zapodite, in pokažite jim, kje je „Verpflegstation“.

Popoldne ob pol 2. uri se zasliši godba, in marsikatero radovedno oko se obrne na ulico. In kaj vidi? Velik osel z dolgimi ušesi, okrašen s hrastovim perjem in z nemškimi trobojnicami koraka čez trg. Za njim pa stopa razuzdana deca ponemčevalne šole. Nemške zastave si videl, a zaman bi bil iskal cesarske. Smo li mar na Nemškem ali na Avstrijskem? Kam plove ta deca; se tako vzgaja k patriotizmu?

Mladina, oblečena kakor pustne šeme, predstavlja nam kmetsko ženitev. Dvanajstletni fanteki vodijo za roke ednako stare deklinelike odrasli mladeniči. Lepo se vzgaja ta mladina! Kam pa pridemo? Saj se vedno bere v listih, kako je dandanes mladina npravno popačena.

Nekateri starši so bili zelo razkačeni ter so se izrazili, da ne bodo pustili več svojih otrok k takim nespodobnim veseliam.

Kaj bodo pa reklo k temu višje oblasti? Mislimo si lahko!

Strašanski „Heil“-klici zadonijo, kateri celó vznemirjajo živce oslu. Uboga živalica postane vsa plašna, Ko se pomiri, začne se tudi ona dreti, a ne „Heu“ (saj sena se je najedla že doma) ampak „i-a“, češ to je bolj primerno za vas, kakor pa tisti pruski pozdravi. In glej! „Heil“-klici utihnejo.

Za oslom vidimo tudi laško gospodo. Pogledimo si jo! En čevljar, nekaj mizarskih učencev in pri kraji smo. O, še ne! Tam le še nekdo leti, da bi prepozno ne prišel. To je že bolj priletna gospá, pardon gospodična učiteljica Cuntara. Zapustila je vrsto slovenskih bojiteljev ter se podala v naročje nemške zastave. Želimo ji tam dosti sreče. Pa po vsakdanji kruhec pride le k Slovincem. Zakaj pa k Nemcem ne gre, bi naj tam ostala? Sveta jeza poprime človeka, če pomisli, kako more vzgojevati taka oseba slovensko dečo v narodnem duhu.

Slovenci, priskrbimo si bolj narodnih učiteljskih moči!

Čemu se je pa porabil tisti naberačeni denar? Godba se je naročila, nemške zastave, nemški traki in par žemelj se je nakupilo, to je vse. In čemu to? Veselico so hoteli prav sijajno narediti, da bi s tem dobili več otrok v nemško šolo; kajti primanjkuje jim jih. Obleke bi jim bili raje kupili, ker so tako umazani in raztrgani, pa ne na tak podel način jih hujskati.

Iz Laškega. Kako slabo stanje v političnem oziru je na Laškem za Slovence, je že tako znano. Nemčurji si z žganjem ali pa z denarjem kupujejo od dne do dne slovenske odpadnike. Veliko se jih vjame, saj narodnost jim je deveta briga. Posebno odlikovanje pa zasluži naš redar ali po domače „policaj“. Pravi sicer vedno: „I bin international“, kar bi bilo edino pravilno za njega. A temu ni tako. Očividno zbada vedno Slovence, kjer le more. Pretečeni teden je moral naznaniti ljudstvu, da se bodo otrokom stavile osepnice. Poslušajmo ga, kako je to storil. „Jutri Schwab pik, pik, pik, pik“ (med tem se je trkal s prstom ob gornji laket). Ljudstvo, misleč da ima kakšnega norca pred seboj, se mu začne smejati. In s tacimi važnimi rečmi dela on take neumnosti. Kako ga bo ljudstvo razumelo? Ali ne zna slovenski? Njegov rojstveni kraj in njegovo ime pač dosti kažete, da ni nič družega, kakor odpadnik svojega naroda. In na tako podel način hoče on pred slovenskim ljudstvom slovenski jezik zaničevati? To je nesramnost, katera se še bode maščevala. Drugi dan so se kazali tudi nasledki te brezbriznosti. Nekatero ženske so prišle z otroci na rokah zelo daleč (po 2—3 ure) v Laško. Prejšnji dan se jim ni dosti razložilo, in tako so sedaj hodile križem po trgu ne vedoč, kam bi se obrnile. Srečam neko žensko, katera je bila vsled dolgega hoda zelo trudna. Nagovori me: „Oh gospod, prosim povejte mi no, kam se mora iti. Policaja nisem včeraj nič razumela, in če ne pridem, bi morala kazen plačati.“ Smilila se mi je in rad sem ji ustregel željo. Radi tacega lahkomišelnega postopanja našega redarja naj ljudstvo po trgu zdravnika išče in naj kazen plačuje? Je li to pravica?

Včasih je naš redar „international“, včasih se dere „Heil“ in zadnjič se je zadril tudi: „Živio, Živio Slovenec!“ Dobil je namreč pri „Hotelu Flosarju“ vrček piva. Opazilo se je tudi, da se morajo nekatere gostilne točno ob 11. uri zapreti, a pri drugih ne pride niti gledat. Ali tako izpolnjuje svoje dolžnosti?

Najhujša predrznost od njega se je pa kazala pri neki slovenski gostiji. Gosti so se v neki zasebni hiši prav mirno po svoji navadi zabavali. Kar pride po 11. uri zvečer redar k njim, ter zahteva, naj se domov vrnejo, češ, ljudje ne morejo spat. Vprašajmo se: Ali ima on pravico mirne goste iz zasebne hiše izgnati? Iskali bodemo zadoščenja pri okrajnem glavarstvu.

Iz Št. Jurja ob Taboru. Dne 30. julija se je vršil III. občni zbor kat. polit. društva za vranski okraj pri Sv. Jurju ob Taboru. Vdele-

žencev se je bilo sešlo precej veliko v kljub neugodnemu vremenu. Društvo je štelo v preteklem letu 96 članov. Shodi so se bili priredili trije: jeden v Št. Jurju, po jeden tudi na Vranskem in v Braslovčah. Odbor se je izvolil za prihodnjo dobo tako le: Al. Kokelj, predsednik; J. Brinovec na Vranskem, podpredsednik; Fr. Zdolšek, blagajnik, Fr. Prislán iz Braslovč, tajnik; Ant. Cizej iz Prekope, Lavrencij Plaskan iz Braslovč, Julij Žigan iz Polzele, Anton Virant iz Gomilskega in Franc Hanžič iz Št. Jurja, odborniki.

G. dr. Karlovšek iz Celja je prav razumljivo govoril o pogodbah in o porokah. Pogodba je z besedami izražena volja dveh oseb, ki se ujemate. Kakor je dolgost trajanja pri pogodbah različna, tako jih tudi ne more vsak sklepati. Nekatero pogodbo pa niso veljavne, če prav se sklenejo n. pr. če bi kdo z zdravnikom sklenil pogodbo, da bi ga ozdravil. Razložil je tudi g. govornik, kaj se pravi nerazdelno se zavezati. Nerazdelno se zaveže, če se n. pr. pri kaki pogodbi izmed 4 oseb vsaka zaveže za vse. Pogodbe se morajo delati jasno, razločno, zlasti one pogodbe pri živinski kupčiji, ker baš te povzročujejo velikokrat nepotrebne pravde.

Jednako previdno se mora postopati pri dotah in oporokah. Paziti se mora, da se s prevelikimi dotami ne oškodujejo dediči in ne ugonobi gospodarstvo. Oporoke se lahko delajo na razne načine pismeno ali ustno. Pri oporokah ne morejo biti za priče nekatere osebe n. pr. menihi, ženske, oni, ki so se z goljufigo pregrešili itd.

G. Ivan Kač je prav lepo govoril o gospodarski organizaciji. Vsi stanovi bi bili že propadli, če bi ne bili organizovani. In propadel bo tudi kmečki stan, če se ne bo organizoval. A mora se organizovati in organizovan vzdigniti zaklade iz zemlje, katere je Stvarnik položil v njo. Pri tej organizaciji pa je treba, da so kmetje edini. Treba bo tudi varčnosti in treznosti, da človek slednjo stvar dobro premisli, predno kaj stori. Ustanavljati se bodo morale vse vprek razne (deželne) zavarovalnice in zadruga. Moralo bo priti za kmete geslo v veljavo: vsi za ednega eden za vse.

Shod je trajal skoraj dve uri in pol. Predsednik se je obema govornikoma lepo zahvalil za njiju trud ter ju povabil, da bi še za naprej bila naklonjena društvu, kar sta tudi obljubila.

Sv. Jurij ob Ščavnici. V nedeljo, dne 16. julija t. l. je priredilo prostovoljno gasilno društvo pri Sv. Jurju ob Ščavnici svojo prvo veselico. Videlo se je, da se je društvo veliko trudilo cenjene goste častno sprejeti in dobro zabavati. Tamburaši, pevci, kakor tudi godci so svoje točke izvrstno izvedli. Vsa čast tudi dekletam in fantom, kateri so se v tako kratkem času naučili „Kolo“. Tajnik gasilnega društva, spoštovani g. Alojzij Majcen, nam je v živi besedi popisal pomen prerojenega gasilnega društva, težave, s katerimi se ima boriti in prijazno vabil k obilnemu pristopu — Bogu na čast, bližnjemu pa v pomoč.

Pričakovalo pa se je, da bodo gasilna društva ljutomerskega okraja s svojo udeležbo pokazala, kako bratovsko svojimi sosedi mislijo in kako njih veseli, da se je tudi pri Sv. Jurju ob Ščavnici osnovalo slovensko gasilno društvo — a žali Bog, prišlo njih je le malo. Vkljub temu se je veselica dobro obnesla in prinesla gasilnemu društvu nad 60 kron.

Narodno-gospodarske novice.

O oskrbovanju mladega sadnega drevja na stalnem mestu.

Važno je vedeti našim gospodarjem, kako je treba mlado sadno drevje na stalnem mestu oskrbovati, to je v prvih letih po zasaditvi obdelovati.

1. Pred vsem se mora vsako drevesce h kolu privezati. Kol se pa zabije že prej, kakor se drevesce posadi, v dno še prazne jame, ker sicer ga veter koj omaja. Kol se mora zabiti vedno na tisto stran drevesnega debelca, od katere vladajoči, to je navadni veter brije. Kol sme segati le do vrha debela, nikdar pa ne v krono samo. Koj pri zasaditvi poveže se debelce

le začasno h kolu. To s kako beko ali vrbo in sicer tako, da se drevesce po prvem močnem dežju z zemljo vred lahko še poseže. Šele potem, ko se je drevesce že posedlo, priveže se mu debelce s stanovitno vezjo h kolu. To stori se najboljše s slamnatim povoslom ter beko tako, kakor to v kmetijskih šolah uče ter delajo in kakor se že ponekod sadno in drugo drevje veže. Povezovati pa je treba drevje 5 do 8 let.

2. Okoli posajenega ter povezanega drevesca mora se vsaj dvakrat na leto, namreč na spomlad po zimai, in na jesen pred zimo, vsaj en meter na okroglo okrog in okrog zemljo prekopati ali prelopatiti ter plevela oprostiti. Ako se to tudi v poletnem času izvrši, tem boljše. To delo imenujemo napravo „šip“ okoli drevca, o čemur smo govorili zadnjič.

3. Pred vsako zimo se mora prej ko še močno zmrzovati prične, debelce prav na debelo do krone namazati s prav gosto mažo, obstoječo iz ilovice, kravjega blata, človeškega blata in volovske krvi. S to mažo namazati se mora pa debelce, kakor rečeno še prej ko prične močno zmrzovati, v lepem solnčnem vremenu, da se na debelcih posuši. Ako ta maža vsled zmrzovanja ali pa vsled močnega, z burjo spojenega dežja odpade, se mora ponoviti. Tako namazanega debelca se ne bode nikdar zajec lotil, pa tudi mah in lišaj ne in v hudi zimai tudi tako lahko ne pozebe.

4. Skozi več spomladi zaporedoma se mora drevescem mladike skrajšati, to je, obrezati jih je treba. Pri tem se skrajša mladike za tretjino ali polovico. Bolj slabotno rastočim drevescem skrajša se mladike za polovico, bolj močno rastočim pa le za tretjino. Pri tem je gledati pa na to, da ostane najvišji pop na skrajšani mladiki na njeni spodnji, ne pa zgornji ali stranski strani.

5. Vse iz debelc ali debelejših vej zagnale takozvane vodene pognanke — ravbarje jim pravijo nekateri — se mora sproti ko nastanejo, odmandati, ne pa na miru pustiti.

6. Toliko let, recimo vsako tretje leto vsaj, — pa nič ne škodi, ako se to tudi vsako drugo leto stori — zaliti se mora na jesen pred zimo vse šipe okolu debel z gnojico, kateri se pepela primeša. Ako se pa šipe z gnojem potrosi, toda z dobrim masnim gnojem, ne pa z izpranim nič vrednim, je to isto tako dobro. Tako se drevju gnoji, da čvrsto raste.

7. Gosenice in drugi mrčes se mora leto za letom obirati, ne pa pustiti da drevje objeda. Na drevju nastali mah in lišaj naj se obira tudi kolikor le mogoče.

8. Kadar prične drevje roditi, naj se to lepo z roko obira ali k večem otrasa, ne pa s preklami grdo z drevja klati.

Tako gre torej mlado sadno drevje na stalnem mestu oskrbovati, tako mu gre skozi 8 do 10, 12 leti streči, nikakor se ga pa ne sme samega sebi prepustiti, češ: no vsadil sem te, zdaj pa rasti in obilno rodi. Kolike važnosti da je pravilno oskrbovanje mladega sadnega drevja na stalnem mestu, zamoremo posnemati že iz tega, da imamo na Štajarskem, Spodnje Avstrijskem in po celem Nemškem pa že sploh na kmetijskih šolah, na spomlad posebne tečaje za izučenje takozvanih postrežnikov sadnega drevja.

(Kutna.) Med vsemi sadnimi plemeni, kateri pri nas na Štajarskem dobro vspevajo, je kutna pač najmanjšega gospodarskega pomena. Nahaja se sem ter tja kako drevo po vinogradih, kjer navadno prav dobro raste in obilno rodi. Ako se ljudi vpraša: „zakaj pa nimate več kuten, zakaj jih več ne pridelujete?“ odgovore na to vedno in povsod isto: „I, čemu naj jih pa pridelujemo, saj nobeden po njih ne vpraša.“ No, temu je žal skoro res tako. Prav malo kuten se po Štajarskem v denar spravi. Kmeti ljudje jih ne vedo čemu porabiti, gospoda ima jih pa za ukuhanje, ali kakor se pravi za napravo takozvanega kompota in za napravo kutnega likerja kmalu zadosti. In vendar imamo Štajarci v kutni sadno pleme, katero naj bi se vkljub temu, da se tako malo po njegovem sadu povprašuje, vendarle v večji meri pridelovalo. Resnica je namreč, da bi se kutin lahko veliko več

in prav dobro v denar spravilo, ako bi jih le velika množina na prodaj bila. Kolikor se kuten dandanes po Štajarskem prideluje, ne zadostuje niti za našo domačo gospodo, katera jih za ukuhanje ter za napravo kutnega likerja vsako leto išče, pa le premalo najde. Kutni liker, njegova naprava v veliki meri namreč, ta je v stanu, pridelovanje kuten tudi po Štajarskem opravičiti, to do veliko večjega pomena dovesti. Fino napravljeni kutni liker je res kaj posebno finega. Dosti finejši liker je to, kakor marsikateri drugi, naj se že imenuje kakor hoče. Da postane kutna kar mogoče fino in močno dišeča, potrebuje solnca, potrebuje fine lege. Za napravo likerja je pa ravno fini duh poglavitna reč.

„Dol. Nov.“

„Podpornemu društvu za slovenske visokošolce v Gradcu“ so dalje darovali: O svojem času že izkazano, po g. prof. Fr. Vadnjalu v Ljubljani nabrano vsoto 7 gld. so zložili gospodje: M. P. 1 gld. 20 kr., dr. Ivan Svetina, c. kr. gimn. prof. 1 gld., Anton Bartel, c. kr. gimn. prof. 1 gld., Martin Petelin, c. kr. gimn. prof. 1 gld., I. Dežman, trgovec 1 gld. in Fr. Vadnjal, tedaj nam učitelj v Ljubljani, 1 gld. 80 kr. — K zadnjič omenjeni po istem g. prof. Franč. Vadnjalu v Novem mestu nabrano vsoto 33 gld. so darovali gospodje: Dr. Edvard Volčič, c. kr. sodni tajnik, 1 gld., Fr. Jeraj, c. kr. gimn. prof. 2 gld., Fr. Ravnikar, c. kr. davkar 1 gld., Jos. Zurec, župan 1 gld., dr. Sebastjan Elbert, inful. prošt, 1 gld., A. Smola, c. kr. sod. svetnik 1 gld., J. Munda, c. kr. sod. svetnik, 1 gld., Josip Grdešič, c. kr. predsednik okrožne sodnije 5 gld., dr. Anton Rogina, c. kr. pristav 2 gld., Anton Levce, c. kr. sodni svetnik 1 gld., Fr. Vidic, c. kr. poštni oskrbnik 1 gld., Jeglič, c. kr. poštni asistent 1 gld., dr. Vladimir Žitek, odvetnik 3 gld., dr. Alb. Poznik, c. kr. notar 2 gld., J. Novak, načelnik žel. postaje 1 gld., J. Krajec, tiskar 1 gld. 50 kr., gospa Medvedova, soproga posestnika in trgovca 50 kr., Bohuslav Skalicky, teh. voditelj 1 gld., gospa Alojzija Pintar, soproga posestnika 1 gld., Karol Rozman, posestnik 1 gld., Josip Ogoreutz, trgovec 1 gld., Blaž Dolinšek, c. kr. sodni tajnik 2 gld., Franč. Vadnjal, c. kr. prof. 2 gld. — Vsem gospodom darovalcem izreka odbor najpriskrnejšo zahvalo ter priporoča zgoraj imenovano društvo tudi nadalje; njegovo uspešno delovanje je razvideti iz tega, da je v minulem šolskem letu razdelilo 1680 gld. podpor. Darila sprejema hvaležno društveni blagajnik g. Franč. Zelezinger, c. kr. gimn. prof. v Gradcu (Zinzendorfstrasse 32.)

Vožni red na južni železnici.

veljaven od 1. maja 1899.

Odhod iz Celja proti Trstu. Brzovlak ob 3. uri 45 m. popoldne in ob 4. uri 13 m. zjutraj; poštni vlak ob 10. uri 8 m. popoldne in ob 2. uri 04 m. ponoči; osebni vlak ob 7. uri — m. zjutraj (do Ljubljane) in ob 9. uri — 08 m. zvečer (do Ljubljane); mešani vlak ob 5. uri 55 m. zvečer. Ostende-Trst-brzovlak 5. uri 55 m. zjutraj (vsako sredo).

Odhod iz Celja proti Dunaju. Brzovlak ob 1. uri 29 m. popoldne in ob 1. uri 33 m. ponoči; poštni vlak ob 5. uri 21 m. popoldne in ob 2. uri 56 m. ponoči; osebni vlak ob 7. uri 26 m. zjutraj in 2. uri popoldne (do Brucka); mešani vlak ob 9. uri 42 m. popoldne (do Mürrzuschlaga). Trst-Ostende-brzovlak ob 11. uri 9 m. ponoči (vsaki četrtek).

Odhod iz Celja v Velenje. Mešani vlak ob 7. uri 50 m. zjutraj in 4. uri 10 m. popoldne.

Odhod iz Velenja v Celje. Mešani vlak ob 5. uri 44 m. zjutraj in 2. uri 40 m. popoldne.

Odhod iz Zidanega mosta v Zagreb. Osebni vlak ob 5. uri zjutraj in 1. uri 28 m. ter ob 5. uri popoldne.

Odhod iz Spielfelda v Ljutomer. Mešani vlak ob 7. uri 20 m. zjutraj in ob 2. uri 5 m. popoldne in ob 6. uri 55 m. zvečer (do Radgone).

Odhod iz Ljutomera v Spielfeld. Mešani vlak 4. uri 25 m. zjutraj (od Radgone), 8. uri 40 m. zjutraj, 3. uri 10 m. popoldne in 6. uri 25 m. zvečer (do Radgone).

Odhod iz Poljčan v Konjice ob 9. uri 10 m. popoldne in ob 5. uri 25 m. popoldne.

Odhod iz Konjic v Poljčane ob 7. uri 15 m. zjutraj in 2. uri 50 m. popoldne.

Odhod iz Pragerskega proti Ptuij itd. Brzovlak ob 3. uri 30 m. ponoči in ob 2. uri 55 m. popoldne; osebni vlak ob 9. uri — m. popoldne in ob 8. uri 10 minut zvečer.

Odhod iz Maribora proti Dunaju Brzovlak ob 2. uri 56 m. popoldne, 3. uri 10 m. in ob 2. uri 30 m. zjutraj; poštni vlak ob 5. uri 27 m. zjutraj in ob 7. uri 40 m. zvečer; osebni vlak ob 7. uri 35 m. zjutraj (do Bruka), ob 9. uri 15 m. zjutraj in ob 6. uri 4 m. zvečer do Brucka; mešani vlak ob 12. uri 59 m. popoldne (do Mürrzuschlaga) Trst-Ostende-brzovlak ob 12. uri 29 m. ponoči (vsaki četrtek).

Odhod iz Maribora proti Trstu. Brzovlak ob 2. uri 22 m. popoldne in ob 2. uri 48 m. ponoči; poštni vlak ob 8. uri zjutraj in 11. uri 52 m. ponoči; osebni vlak ob 5. uri 05 m. zjutraj (do Ljubljane) in ob 7. uri 14 m. zvečer (do Ljubljane); mešani vlak ob 2. uri 35 m. popoldne. Ostende-Trst-brzovlak ob 4. uri 40 m. zjutraj (vsako sredo), osebni vlak ob 10. uri 30 m. popoldne (do Celja).

Odhod iz Maribora na Koroško. Brzovlak ob 3. uri 36 m. ponoči; osebni vlak ob 5. uri 55 m. zjutraj in ob 9. uri 25 m. popoldne ter ob 3. uri 02 m. popoldne in ob 7. uri 45 m. zvečer do Celovca (vozi mej Sp. Dravogradom in Celovcem le od 1. junija do konca septembra), ob 1. uri 35 m. popoldne do Sp. Dravograda (začne voziti od 1. junija do konca septembra vsako nedeljo in praznik).

Sejmi.

Dne 7. avgusta v Ptuj in na Snežnici. Dne 10. v Brežicah, Podčetrtku, Radgoni, Slov. Gradcu in pri Sv. Lovrencu na Drav. polju.

Loterijske številke.

Trst 29. julija 1899: 44, 66, 25, 8, 75.
Linc „ „ „ 21, 36, 35, 87, 14.

Koledar.

Petek (4) Dominik, spozn.; Agabij, škof. — Sobota (5) Marija Dev. snež.; Ožbolt, kralj. — Nedelja (6) 11. pobinkoštna. Gosp. sprem. na gori. — Ponedeljek (7) Kajetan, sp.; Donat, šk. — Torek (8) Cirjak, Larg in Smaragd. — Sreda (9) Roman, m.; Domicijan, škof. — Četrtek (10) Lavrencij, muč.; Hugon, škof. — Mlaj 6. ob 12. uri 53 minut zvečer.

Tovariši Slovenijani!

Dne 6. in 7. avgusta t. l. posetijo našo domovino, pred vsem našo belo Ljubljano in krasno Celje, češki in drugi slov. akademiki.

Uverjeni, da sprejme slovensko napredno občinstvo kar najdostojnejše zastopnike naših slovanskih bratov; šteti si moramo zlasti mi „Slovenijani“ v svojo akademično čast, da priredimo našim bratskim tovarišem tako iz severa, kakor iz juga, zares kolegijalen sprejem.

Tovariši Slovenijani! Spominjajoč se preljubeznivega sprejema slovenske akademične mladine v zlati Pragi meseca majnika l. l. pohitimo vsi kot jeden mož v našo slovensko stolico in povsod, kjer nas obiščejo zastopniki bratskih nam narodov!

Pokažimo te dni, ko sprejememo na naših slovenskih tleh rodne svoje brate, da nismo Slovani samo v besedah temveč i v dejanju.

Slov. akad. društvo „Slovenija“ na Dunaju
dne 28. avgusta 1899.

Za odbor:

Cand. iur. **Ivan Zabukovšek**
t. č. predsednik.

Slavno hranilno in posojilno društvo v Ptuj

je darovalo tukajšnji novo ustanovljeni ljudski šoli lepo število knjig za šolarsko knjižnico in vsoto 10 gld. v podporo pri obdelovanju novega šolskega vrta in za nov čebelnjak. Za ta blagodušni dar izreka podpisano šolsko vodstvo najsrčnejšo zahvalo.

Šolsko vodstvo Naraple, dne 27. julija 1899.

Janko Žunković, šolski voditelj.

Par konj

dobrih dirkačev figurantov, popolnoma upeljanih 15½ do 16 pestij visokih, brez napak, kupi **Dragotin Hribar v Celju**, kateremu se naj pošiljajo ponudbe.

Vabilo.

Posojilnica pri sv. Miklavžu (Ormož) ima dne 10. avgusta 1899 ob 8. uri popoldne svoj

II. občni zbor.

Ako bi ne bilo pri tem zborovanju postavno število udov, bode v smislu § 55 ob 9. uri tisti dan drugo zborovanje, pri katerem je vsako število udov sklepčno.

DNEVNI RED:

1. Polaganje računa za leto 1898.
2. Razni nasveti.

Uljudno vabi

Načelnništvo.

(250) 1

Občinski redar

se sprejme v občini trg Žalec s 1. septembrom t. l. Plača s stranskim zaslužkom 260 gld. na leto in službena obleka.

Ta služba je vsled dovolj prostega časa ugodna za obrtnika, katerega obrt se da zvrševati s to službo. Dosluženi vojaki, orožniki imajo prednost. Prošnje s spričevali in legitimacijo se naj vložijo do 20. avgusta 1899 pri županstvu v Žalcu.

Županstvo trg Žalec, dne 4. avgusta 1899.

(246) 2—1

Josip Širca l. r.
župan.

Hranilno in posojilno društvo v Ptuj

registrovana zadruga z neomejenim poroštvom.

BIANCA.

Stanje koncem junija 1899:

1. Račun vplačanih deležev gld. 49.631,30
2. Račun danih posojil „ 772.457,29
3. Račun hranilnih vlog „ 749.693,41
4. Račun naloženega denarja „ 61.736,55
5. Račun rezervnih zakladov „ 96.853,57

(257) 1—1

Ravnateljstvo.

Najboljše strune

za gosli, kitare, tamburice ali citre so dobiti v trgovini

Drag. Hribar-ja v Celju

Rotovška ulica št. 2.

Resna ženitev.

Mož v najlepši moški dobi, lepe postave, bi se rad vadi prevzetja gostilne z gospodično ali udoro do 40 let staro, tudi z otrokom, vendar s premoženjem, hitro oženil.

Samo resne ponudbe s sliko pod naslovom

„Krcmar, 100“

poste restante, Kostanjevica, Kranjsko, do 10. avgusta 1899.

1

Hiša

v kateri se nahaja trgovina z mešanim blagom je pod ugodnimi pogoji prodati oziroma se da v najem. Zraven hiše je tudi nekaj posestva. Več pove

Josip Oevirk, Ostrožno, pošta Celje.

Kot zastopnik

za majhno pivovarniško zalogo se išče zanesljiva oseba. Prednost imajo dosluženi podčastniki ali žandarji s penzijo eventualno kavcijo 500 gl.

Več pove upravništvo „Domovine.“

Trgovski pomočnik

se sprejme v trgovino z raznim blagom v nekem trgu blizu Celja. Ponudbe pod št. 53 na upravništvu „Domovine“ v Celju.

Na prodaj

je malo posestvo obstoječe iz jednonadstropne hiše, poleg je njiva, vrt in vinograd. Posestvo leži ob glavni cesti blizu kolodvora št. Jurij ob juž. žel.

(233) 3-3 Cena 2200 gl.

Več pove upravništvo našega lista.

Postranski zaslužek,

trajen in rastoč, ponuja se spoštovanim, deloljubnim in stalno naseljenim osebam s prevzetjem zastopa domače zavarovalne družbe prve vrste. — Ponudbe pod „1798“ Gradec, poste restante. (155)

Trgovina s papirjem, pisalnim in risalnim orodjem

Drag. Hribar-ja

v Celji

priporoča vsakovrstne

lampijone

v različnih barvah po zelo nizki ceni.

Priporočajo se tudi tablice za

tombolo.

Kot zastopnik edino domače zavarovalnice, ki uživa obče zaupanje, ter po svoji razsežnosti nudi največjo varnost, priporoča se

Vek. Pečar

v Ljubljani, Šelenburgove ulice števil. 4.

Na vprašanja se radovoljno odgovarja; retourznamka naj se priloži.

Oznanilo.

Za trg Lemberg sta dovoljena dva sejma, in sicer eden na dan

25. oktobra

in drugi na dan

25. novembra 1899.

(239) 3-2

Občinski urad.

Učenec

z dobrimi šolskimi spričevali iz boljše hiše se takoj sprejme v trgovino

(224) 2-2

Josipa Werbnišg v Šoštanju.

Ekonom

(241) 2-2

kateri je kmetijsko šolo z odliko dovršil, slovenskega in nemškega jezika vešč, pošten, marljiv in trezen, išče primerne službe. — Ponudbe pod „Ekonom F. M.“, št. 39, poste restante, Zidan most.

Tehtnica za voze

3-2 (Brückenwage)

se prodaja po ugodni ceni. Potegne 40 meterskih centov. Več pove

Peter Majdič v Celji.

Spomladansko sporočilo.

Svoji k svojim!

Anton Kolenc

trgovec v Celju

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“

priporoča častiti duhovščini in slavnemu občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na debelo in drobno.

Naznanjam, da kupujem tudi letos, kakor vsako leto vsakovrstne cvetke, rastline in koreninice lepo v senci posušene, da lepo zeleno barvo obdrže, po najvišjih cenah. Kakor: lipovo cvetje, bezgovo cvetje, bezgovo gobo, arniko, kamilice, tisočrože, pepelnove glavičke, malinsko štopo, rožičke (Mutterkorn), plavice, malinove jagode itd., sploh vse rastline, cvetke in koreninice; tudi kupim vsake vrste deželnih pridelkov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajda, proso, konoplje, laneno seme. Ob času vsako sadje, vse deželne pridelke po najvišjih cenah. Vzamem tudi še fižol vsake vrste in vsako množino, kakor tudi jajca in kuretino. Kupim tudi suhe gobe, orehe, češplje, hrushke, itd., vse po najvišjih cenah. — Častitim gg. duhovnikom naznanjam, da imam vsakovrstne pristno čebelno-voščene sveče v zalogi.

Kupujem zgodnji kakor tudi pozni hmelj.

„Pri dobrem pastirju“!

— Svoji k svojim! —

Rafael Salmič

= urar v Celji =

v „Narodnem domu“

priporoča svojo veliko zalogo zlatih, tula-, srebrnih in nikelnastih žepnih ur za dame in gospode.

Velika izbira stenskih ur, budilk in ur z nihalom, najnovejše in najboljše, kakor tudi špecijalitete vsake vrste po najnižjih konkurenčnih cenah.

Istotako priporoča najraznovrstnejša, za vsako priliko jako primerna darila v zlatu in srebru, kakor: verižice, uhane, prstane, zapestnice itd. itd.

Vsa popravila izvršujejo se dobro in ceno. — Postrežba točna.

Oelzova kava

je vsak dan bolj priljubljena ker napravi zdravo, slastno in tečno, užitno in hranilno.

Rdeči zavoji z belim trakom.